

ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER

14.1 – JULEN – DET GJORDE GUD

(s.9) *”Det, som var umuligt for loven, det gjorde Gud, da han sendte sin Søn” Rom. 8,3.*

Hvor herligt at høre englen råbe det ud: *”Se, jeg forkynder jer en stor glæde [...]: Jer er i dag en frelser født!”* [Luk. 2,10-11].

Hvor herligt at høre sangen, som den himmelske hærske derefter istemte: *”Ære være Gud i det højeste! Og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!”* [Luk. 2,14].

Endda er der mange kristne, som midt i den lifligste julestemning dog endnu aldrig har set, hvori egentlig denne ”store glæde” består, eller har haft nogen virkelig glæde og nytte deraf. Dette er i særdeleshed trist, fordi det er mennesker, som oprigtigt ønsker at fejre Frelserens fødsel på værdig vis, og som, fordi de hører og véd, at barnet i krybben bør man glæde sig over, virkelig også forsøger derpå, ja, år efter år gør sig møje dermed, uden dog i virkeligheden at ane, hvad dette barn betyder for dem, og hvad grund til glæde der egentlig er.

Når julelysene er slukket, og julestemningen ebbet ud, er derfor også deres juleglæde forbi. Vidste du virkelig, hvad Kristus har udrettet for os, skulle du

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 1: Julen – Det gjorde Gud

året rundt fejre jul og fortsætte livet igennem dermed – ligesom vi også i evighed skal prise vor Gud for det nådens under, at han gav os sin enbårne søn.

Om vi nu ved denne betragtning skal få frelsende lys over Kristi gerning og Kristi person, beror på Guds Ånd. Selv nok så tydelig tale derom slår ikke til i sig selv. *”Ingen kender Sønnen uden Faderen,”* siger Jesus, *”og ingen kender Faderen uden Sønnen og den for hvem Sønnen vil åbenbare ham”* [Luk. 11,27].

(s.10) I hvilken hensigt sendte da Gud os sin Søn? Og hvad var Sønnens egentlige ærinde på jord? Hvad kom han for at udrette? Blandt de mange skriftord, som svarer på dette, er et af de mærkværdigste Rom. 8,3, hvor det hedder: *”Thi det, som var umuligt for loven, fordi den var magtesløs på grund af kødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen søn i syndigt køds skikkelse og for syndens skyld og således fældede dødsdom over synden i kødet”*.

Nøjagtig det samme finder vi udtrykt allerede i den forunderlige juleglæde, Esajas lægger for dagen, når han om barnet, som er født os, sønnen, som er givet os, siger: *”De glædes for dit åsyn, som man glædes i høst [...] thi dets tunge åg og stokken til dets ryg, dets drivers kæp. Har du brudt som på Midjans dag”* [Es. 9,2-3].

Hvad er det *”tunge åg”*, Esajas her taler om, andet end loen, som binder syndens byrde på vore skuldre? Hvad er *”stokken til dets ryg”* og *”dets drivers kæp”* andet end samme truende, straffende og fordømmende lov, som bestandig plager vor samvittighed? Derfor kalder Paulus også den for *”trældoms åg”* (Gal. 5,1) Samtlige udtryk er lånt fra de livsvilkår, trællen må friste [udholde], som tvunget af fogedens pisk må [han] drage [trække] de tunge byrder og bære det tunge åg. Som allerede nævnt har således Herrens Ånd

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 1: Julen – Det gjorde Gud

sagt os det samme ved profeten som ved apostlen her. Men Esajas' sprog er et billedsprog, Paulus derimod taler med rene ord. Og når fjenden begynder at anfægte vor fred, bliver vi så mistænksomme over for alle Guds løfter, at han må tale os klart og tydeligt til, hvis vi skal være rolige for, at det, som synes os alt for trøsterigt og for godt til at være sandt, virkelig forholder sig således.

Tillige ligger der i Paulus' ord et indhold af så trøstefuld, gribende art, at der næppe i hele ny testamente findes noget lignende. ^(s.11) Kristne med nogen erfaring vil bekræfte, at der tit i vore tanker råder følgende ejendommelige forvirring: Vi indrømmer villigt, at Kristus har fuldkommet alt. At han blev *"født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven"* [Gal. 4,4-5], at han *"løskøbte os fra lovens forbandelse, idet han blev en forbandelse for vor skyld"* [Gal. 3,13]. Men når vi så har samlet vort sind om betragtningen heraf, bliver i et øjeblik al den trøst, som ligger deri, gjort til intet blot ved en tanke som denne: Ja, vist er det alt sammen sandt og stort, men hvad hjælper det mig, når jeg ved med mig selv, at jeg hverken i den ene eller den anden henseende er, som det kræves af Gud, jeg skal være, eller gøre, hvad han vil, jeg skal gøre. Hvorledes skulle jeg kunne tilegne mig trøsten af Kristi forsoning?

Det er mod denne forvirrede tankegang, det anførte bibelord [Rom. 8,3], taler så stærk. Netop det, som var umuligt for loven, siger Paulus, netop det var det, at Gud gjorde, da han sendte sin søn. Netop det, som du i går eller i dag med angst i dit sind har tænkt på som noget, loven ikke var i stand til at udvirke hos dig, netop det har Guds Søn for længe siden fuldkommet for dig. Da ser du, hvad Kristus betyder for dig. Da forstår du, hvorfor det var om en "stor glæde", budskabet lød. Da må det heller ikke undre dig, at de, som har haft en sådan reel og virkelig nytte af Frelseren, der fødtes, ikke kan lade være med at glæde

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 1: Julen – Det gjorde Gud

sig over ham og love og prise hans navn. At Gud sendte sin søn til verden for at fuldkomme, hvad loven ikke var i stand til – det er evangeliets kerne og væsentligste indhold. Om det bærer alle profeterne vidnesbyrd, og alle det Gamle Testaments forbilledlige skikkelser og bestemmelser peger hen derimod. Derfor siger også Paulus i samme forbindelse: *”Da tidens fylde kom, sendte Gud sin søn, født af en kvinde, født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven”* [Gal. 4,4-5]. Og atter et andet sted: ^(s.12) *”Kristus er lovens ophør, så retfærdighed gives enhver, som tror”* [Rom. 10,4].

Men hvad vil det sige, at loven er magtesløs på grund af kødet? [Rom. 8,3]. Har da kødet en sådan magt? Er kødet ikke tværtimod svagt? Kødet er stærkt i ondskab, men svagt over for fristelser. Derfor stiller det hellige liv sine krav til os forgæves. At loven er magtesløs på grund af kødet, kan anskueliggøres ved følgende lignelse: Hvis jeg ønsker et smukt stykke bohav [møbel] udført og i den anledning henvender mig til en duelig mester, der til sin rådighed har det bedste og mest hensigtsmæssige værktøj, men jeg til arbejdet udleverer ham et stykke ormehullet halvråddent træ, så vil alt hans snilde og alt hans gode værktøj her blive til skamme. Materialet var sådan, at det ikke kunne forarbejdes, det smuldrede mellem hænderne på ham. Sin faglige dygtighed til trods var han gjort magtesløs ved materialets uegnethed til formålet.

På samme måde her. Loven er hellig og god [Rom. 7,12; 1.Tim. 1,8], dens bud er strenge og dens trusler forfærdelige. Efter Guds vilje rører sig alt det skabte: himmellegemer og engleskarer, men mennesket – dette usle materiale – kan ikke af Guds hellige lov formes og dannes efter hans vilje. Materialet smuldrer mellem hænderne på ham. Om menneskets hjerte, siger Herren, er *”Hjertet er svigefuldt fremfor alt”* [Jer. 17,9]. Et menneske kan gøre alt for at holde loven

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 1: Julen – Det gjorde Gud

og dog, når det gælder, brydes den lige så groft, som var aldrig dens trusler kommet ham for øre. Han kan fortvivle ved tanken på lovens dom, men ikke desto mindre letsindigt synde igen. Men har vi da ikke en fri vilje? Indvender du. Hvad ligger der ellers i dette udtryk, hvis ikke vi har evne til at gøre, hvad Gud kræver, vi skal? [Rom. 7,18-19]

Nej – den frie vilje lever i mennesket kun som et minde (s.13) fra Paradisets lykkelige dage, før faldet var sket. Da havde mennesket en fri vilje. Men siden Adam og Eva tog af den forbudte frugt [1.Mos.3], har der aldrig i slægten været nogen, hvis vilje fra fri. ”Jeg er kødelig, solgt som træl under synden,” [Rom. 7,14] siger Paulus. Læg mærke til dette: solgt som træl. Den, der er solgt som træl, har ikke mere sin frie vilje. Ja, Paulus går endnu længere. Ikke nok med, at loven ikke formår at gøre os hellige, den forøger tværtimod synden. Dels vækker den ved sine forbud begæret [Rom. 7,7-8], og dels gør den mennesket fjendsk imod Gud, når det mærker, at det ikke formår at lyde hans lov [Rom. 8,7].

Altså – loven på en gang forøger synden og forbyder og dømmer den! [Rom. 5,13;20; 7,8-10]. Sådan går det til, at loven ”*fremkalder Guds vrede*” [Rom. 4,15]. Når nu mennesket ikke vil erkende, at det i bund og grund er fordærvet og udueligt, men tværtimod mener, at blot det ved loven ildnes til ret at lægge kræfterne i, vil det også være i stand til at lyde dens bud – da begynder den håbløst uendelige kamp, i hvilken så mange vakte sjæle har været ved at gå aldeles til grunde. Bestandig ser de for sig det herlige billede af, hvad de burde være, og bestandig hidses [tvinges] de af loven til at forsøge at fange det ind. Men hver gang de ret vil gribe det, smutter det ud af hænderne på dem. Tilbage står de med nu og forøget smerte. Alligevel nægter de at tro på, at det, de

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 1: Julen – Det gjorde Gud

således strækker sig efter, kun er et fantasibillede, fremkaldt af bevidstheden om, hvad vi engang var, og hvad Gud i sin hellighed er, men hvad der aldrig i øvrigt er fundet hos andre end den ene: mennesket Jesus Kristus.

Guds vise tanke og hensigt med, at loven bestandig stiller os dette fuldkomne billede for øje, er, at vi derved skulle lære at begræde, hvad vi har mistet, og søge ham, som har, hvad der mangler hos os. Men det selvretfærdige menneske vender (s.14) sig dette til skade. Han tror, at han fremdeles har evne til at opfylde Guds krav. Han plager sig selv dermed, til han omsider, udmattet og aldeles tilintetgjort, må opgive kampen og som helt og holdet fortabt modtage nåde som nåde. Det er dette, Jesus kalder den snævre port [Luk. 13,24].

Først senere, når samvittigheden er blevet ”død fra loven” [Gal. 2,19], frigjort og salig i Kristus, kan et menneske begynde at spore hos sig selv en vis nyskabt kraft og evne til at elske og følge Guds bud. Men altid kun så lagt, som han bliver i dette frigjorte troende sind.

Mod denne dybt rodfæstede selvretfærdighed og de pinagtige vantroens kvaler, som følger deraf – fordi ondskab og fordærv er alt, hvad du kan finde hos dig selv – hvilken velsignet virkning ville det da ikke få, om du ret fik at se, hvad der ligger i den ene korte sætning: *”Gud sendte sin egen søn i syndigt køds skikkelse”* [Rom. 8,3] - Hør, som var det første gang, du hørte det! Hør et mærkværdigt budskab blive udråbt:

Gud sendte sin søn! Tror du dette? Har du nogen sinde rigtig betænkt og virkelig troet, at Gud har sendt os sin søn? Troet, at Gud har sendt os sin søn! Hvem skulle tvivle på det? Tvivle – nej! Men hør igen, hvordan spørgsmålet lød: Har du nogen sinde virkelig troet det? Måske har du aldrig tvivlet derpå,

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 1: Julen – Det gjorde Gud

men heller ikke virkelig troet det. Hvis vi virkelig troede, at Gud for vor skyld har givet sin søn, og at denne er vor broder [Rom. 8,16-17; Hebr. 2,17] og lovpfylder (Rom. 10,4], så ville vi for glæde og undren vel næppe kunne leve. At den store Gud, som i begyndelsen skabte himmelen og jorden [1.Mos.1,1] med alt, hvad de rummer, og stillede det hele til menneskets tjeneste – at denne Gud i sin kærlighed har sendt os sin søn, for at han skulle fuldbyrde alt det, hvori loven var magtesløs: tror du dette? (s.15)

Det er en gammel og velkendt sandhed – endog børn er på det rene dermed – men har du nogen sinde virkelig troet det? Den, som med lethed kan tro det, har aldrig forstået, hvad det rummer. Tænk, at Guds Søn, ”Ordet”, som i begyndelsen var hos Gud – ja, som var Gud, og ved hvem alt er blevet til - ”Ordet” blev kød, Gud blev menneske [Joh. 1,1-3]. Det er ikke, som nogle har ville hævde, således, at Gud fra evighed af har været menneske – hvilket han har villet bevise dermed, at mennesket skabtes i Guds billede.

Johannes siger udtrykkelig, at ”Ordet” blev kød [Joh. 1,1]. Dette bekræftes også af de mærkelige ord hos profeten Mika, hvor Herrens Ånd på forhånd åbenbarer, i hvilken by Kristus skulle fødes og siger om den kommende ”hersker i Israel”, at ”hans udspring er fra fordum, fra evigheds dage” [Mika 5,1]. Læg mærke til dette: Han, hvis udspring er ”fra fordum, fra evigheds dage”, skal nu ”udgå fra Betlehem”. Der skal han fødes og blive menneske. Det lover godt for mennesket, dette, at Gud er trådt ind i tiden som menneske. Det beviser noget om hans nådefulde tanker og hensigter med mennesket. Det beviser noget om hans nådefulde tanker og hensigter med mennesket. Tænk – at Gud for vor skyld er blevet menneske! Kan du tro dette – og tro, at det skete netop for, at han skulle fuldkomme det, der var umuligt for loven – og endda

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 1: Julen – Det gjorde Gud

et øjeblik tro stort om dig selv og din egen retfærdighed? Eller for din usselheds skyld stadig være bundet af trællekårets ånd?

Kan du tro, at Gud sendte sin søn, for at han skulle tjene os, fuldkomme loven i vort sted [Rom. 8,4], og som menneske give sit blod for menneskers synd og skyld [Matt. 26,28] – kan du tro dette og endda et øjeblik frygte? Skulle ikke, når du har fået lys over dette, alle dine sorger på en gang forsvinde og forvandles til lovsang og tak? Gud sendte sin søn ”i syndigt køds skikkelse” [Rom. 8,3]. (s.16) Ligesom Moses i ørkenen oprejste en slange [4.Mos. 4-9], de giftige lig [ligesom de giftige], dog uden gift, til et frelsens tegn, således skulle Kristus være lig vor syndige slægt, for at vi også deraf kan se, i hvad hensigt og for hvis skyld han var kommet. Han skulle ”i et og alt blive sine brødre lig – dog uden synd” [Hebr. 2,17; 4,15]. Gud sendte sin søn - - for syndens skyld, og ”fældede således dødsdom over synden i kødet” [Rom. 8,3].

Det vil sige: Da Kristus gik ind under syndens fordømmelse, fratog han syndens fordømmende magt. Han fjernede ikke synden fra jorden, men ved at tage den på sig bragte han den ind under den dødsdom, hvorved den ikke længere gælder som fordømmende faktor. En dødsdømt forbryder gælder ikke mere som medlem af samfundet. Hans stemme tæller simpelthen ikke med. Skønt han endnu er i live i fængslet og vel endnu var i stand til at volde nogens død, hvis man kom ham for nær, er han fra samfundets side at betragte som død. På samme måde med synden. Den er ved Kristi synd – den, han bar for os og i sit legeme bragte offeret for – kendt ugyldig som fordømmende magt. Dens stemme bliver ikke hørt, om den kræver fordømmelse over dem, som lader Kristi offer gælde for sig. Vel er den endnu i live – at den bor i vort onde kød, erfare vi dagligt med smerte – vel har den endnu magt til at volde vores død,

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 1: Julen – Det gjorde Gud

men kun ved at føre os bort fra Gud – læg mærke til det – ikke ved sin fordømmende magt. Thi *”der er ingen fordømmelse for den, som er i Kristus Jesus”* Rom. 8,1.

Hvorledes udvikler nu Paulus videre dette forunderlig trøstefulde ord fra v. 1? Jo, siger han i v. 2: 'Jeg er frigjort fra loven' (*Apostlen kalder her loven en "syndens og dødens lov", eftersom den vækker synden til live og bliver os til død (Rom. 7,5-13) Evangeliet derimod kalder han "livets Ånds lov" (sml. 2.Kor. 3,6-8) (s.17)

Men hvordan kunne jeg frigøres fra loven? Derpå svarer Rom. 8,3: *”Det, som var umuligt for loven, fordi den var magtesløs på grund af kødet, det gjorde Gud, da han sendte sin søn – og fældede dødsdom over synden i kødet”*

I den dødsdom over kødet, som omtales her, har vi forklaringen på, hvorfor der *”ingen fordømmelse er for dem, som er i Kristus Jesus”* [Rom. 8,1]. Kristus fældede dødsdom over synden ved den synd, som førte dødsdom over ham. På samme måde taler Paulus om loven, idet han siger: *”Kristus løskøbte os fra lovens forbandelse, idet han blev en forbandelse for vor skyld”* Gal. 3,13.

Selve loven er ikke sat ud af kraft. Den henvender sig stadig til os som et udtryk for Guds vilje og kræver at blive overholdt og efterlevet. Men lovens forbandelse – fra den er vi løst, så sandt som vi er i Kristus Jesus [Gal. 3,13].

På grund af troens svaghed er vi ikke altid i stand til at sige os selv, at det er sådan. Ofte nok lader vi os endnu forurolige og forskrække af lovens dom. Men i virkeligheden bliver ingen troende dømt efter loven. Hvis vi nemlig skulle dømmes efter loven, var hele Kristi fuldbragte værk med det samme aldeles spildt. Note: Skulle nogen på grund af fortolkeres forskellige udlægning heraf være uvis om, hvad Paulus egentlig mener, han må lægge sig på sinde følgende

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 1: Julen – Det gjorde Gud

hovedregel for al fortolkning af Bibelens ord: Udlæg aldrig et enkelt og mere dunkelt bibelord således, at det kommer i strid med de mange mere klare og tydelige bibelord, eller med evangeliets lære som helhed. Vi finder intet sted i Skriften noget om, at de hellige har været fri for striden mellem kødet og Ånden. Tværtimod siger samme Paulus udtrykkeligt at *”de, som hører Kristus Jesus til, har korsfæstet kødet med dets lidenskaber og begæringer”* Gal. 5,24. Han advarer dem ligeledes mod at lade friheden *”blive en anledning for kødet”* [Gal. 5.13], og i Gal. 7,17 karakteriserer han kødets og Åndens indbyrdes forhold.

Ingen vil her kunne nægte, at det er om troende, han taler. Paulus lærer således ikke, at vi ved troen er blevet fri for den iboende synd, når han taler om den herlige frihed fra syndens herredømme. Rom. 6,14. Men en frihed, som Paulus ofte omtaler, er friheden fra loven, og det er netop med forklaringen af dette begreb han er optaget her. Om døden gælder det samme. *”Død, hvor er din brod?”* [1.Kor. 15,55] (s.18) - siger skriften. Selve døden eksisterer fremdeles. Men dens frygtelige brod – døden i betydning af syndens død – denne brod er brudt af. Altså: synden, loven og døden eksisterer fortsat, men retten til at gøre deres krav på os gældende har de mistet. Synden hos de troende gælder for Gud som et intet. *”Der er ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus”* [Rom. 8,1].

Lovens dom er, som om den aldrig var afsagt. Loven kan ængste samvittigheden, true og skræmme os, men får ikke liv til at dømme os. Døden kan lægge legemet i jorden, men får ikke lov at fastholde os der. Det gælder blot om, at vi i denne henseende er så vel undervist og har så megen tro, at vi ikke lade os forvirre, når vi ser synden fremdeles være levende i os, hører loven

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 1: Julen – Det gjorde Gud

fremdeles true og mærker døden fremdeles angribe os. Det gælder om at huske, hvad Kristus har udrettet, da han, selv gjort til synd, fældede dødsdom over synden, selv en forbandelse løskøbte os fra lovens forbandelse og med sin egen død berøvede døden dens magt til at skade. Alt dette skete i Kristus store sejr over synd, død, djævel og helvede, hvorfor også apostlen med så megen dristighed trodser disse mægtige magters tyranni, at han siger: *"Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?"* [1.Kor. 15,55] *"Dødens brod er synden, og syndens kraft er loven"* [1.Kor. 15,56]. *"Men Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus."* [1.Kor. 15,57].

Luther siger, at ligesom jøderne trodsede den korsfæstede Kristus - *"er du Guds søn, så stig ned af korset"* [Matt. 27,40] - således skal vi, Kristus til ære, trodse alt, hvad der vil forskrække os, men som han i sin sejr har besejret for os.

'Du lede synd', skal vi sige, 'du lever vel endnu i mit kød, men du skal ikke fordømme mig. Denne magt blev dig frataget, da min Herre fældede dødsdom over synden i kødet. Du Hellige forfærdelige lov, du har med god grund rettet anklage mod mig, thi (s.19) jeg er en synder. Men din fordømmelse skal ikke komme over mig, det skal han sørge for, som løskøbte os fra lovens forbandelse, idet han blev en forbandelse for os. Du død, som så ofte skræmmer mit uforstandige hjerte, vel skal du lægge mit legeme i graven, men du skal ikke skade mig, det er tværtimod en tjeneste, du gør mig.'

Om også det 'dumme kød' ikke elsker dig, så gør det dog godt gennem dig at blive stedet til hvile, thi jeg kender ham, som har sagt: *"Jeg er opstandelsen og livet, den, som tror på mig, skal leve, om han end dør"* [Joh. 11,25]. Grav og

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 1: Julen – Det gjorde Gud

helvede, hvor er din sejr? ”*Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus!*” [1.Kor. 15,57].

Til noget så uudsigelig stort var det, den frelser skulle tjene os, ved hvis fødsel englen udråbte: ”*Se, jeg forkynder jer en stor glæde!*” [Luk. 2,10]. Kunne vi blot daglig drage os dette til nytte som et værn mod alle de anfægtelser, som følger deraf, at loven ikke er i stand til at virke, hvad den kræver, at synden endnu er virksom i os og samvittigheden derfor fordømmer os. Vi skulle gøre os til en regel, så snart noget sådan vil forsøge at rukke vor tro, da straks at tysse vort hjerte til ro, idet vi siger til Gud: ’*Jeg ved vel, at synden endnu er levende og virksom, men den er under dødsdom, den gælder som allerede død, som om den ikke var til. Den har ingen fordømmende magt hos Gud, og om jeg end ikke altid kan fastholde dette, så regner dog Gud med det sådan.*’

Han ved at fuldt ud vurdere det værk, hans enbårne [Søn] har udført [Joh. 3,16]. Det, som var umuligt for loven, netop det gjorde Gud, da han sendte sin søn [Rom. 8,3].

Er jeg for eksempel en dag så adspredt, ligegyldig eller træt, at jeg ikke formår at samle mit sind om ordet – gælder ikke derfor lige fuldt, hvad Kristus har gjort? Men hvad nytte har jeg vel deraf? Spørger du. Jeg er så tør som et udgået træ, jeg mærker overhovedet intet til troens liv i mit hjerte. Hvad vil det sige? Skal da vore skiftende følelser rukke ved (s.20) vor dyrt købte nådestand? Eller skal vor mangel på følelser svække eller gøre til intet, hvad Kristus har gjort? [2.Tim. 2,13]

Det er netop ved således at vende dit blik mod dig selv, du forhindrer troens liv i dit hjerte. Hvis du i stedet holdt dig for øje de mægtige, trøsterige

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 1: Julen – Det gjorde Gud

kendsgerninger, vi her har betragtet, skulle det tværtimod skabe fornyet liv. Det står endnu fast, at hvad loven umuligt kunne virke hos dog, det gjorde Gud, da han sendte sin søn. Eller jeg er så aldeles uoplagt til at bede, at det er mig umuligt at gøre det nu – jeg må vente! Men gælder ikke derfor lige fuldt ud, hvad Kristus har gjort? Står jeg ikke endda i samme nåde hos Gud? Er det kun halvt eller ufuldkomment, hvad Kristus har gjort, således at vor frelse til dels skulle være beroende af, hvad vi selv kunne bringe i stand?

Gud bevare os for med en sådan indbildt samvirken at berøve vor frelser sin ære! Har han i sit jordelivs dage med høje råb og tårer opsendt bønner og nødråb, da vil jeg ikke engang med min bøn forsøge at gøre min forsoning mere fuldkommen, end den i forvejen er. Hellere måtte jeg helt lade være at bede! Lammet alene, det slagtede lam, er værdigt vor ære og pris [Åb. 5,12]. Og det at have alt i Kristus kan i den grad skabe glæde i mit hjerte, at også jeg nu begynder at bede – og bede i tro. På den måde vil jeg i hvilken som helst usselhed altid kunne trøste mig ved og glæde mig over, at netop det, som jeg ikke kan, og som det er umuligt for loven at virke, det har Kristus udrettet for mig.

Skal da ikke Kristus være min eneste trøst? Eller skal min renhed, min anger og min bøn tælle med til min frelse? Hvortil skulle da troen og troens retfærdighed tjene? Nej, Kristus vil jeg prise! Og når jeg får nåde til i tro at gribe og fastholde dette, så kan jeg ikke andet end elske ham, som har udrettet for mig det uudsigelig store, hvorved jeg har en evig og blivende nåde hos Gud. Da begynder jeg at elske hans hellige vilje, angre, ^(s.21) hade og forbande al synd, fordi den mishager ham. Og da går det efterhånden, som englenerne sang det den

Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 1: Julen – Det gjorde Gud

nat, da Jesus blev født, at Gud får al ære, og på jorden bliver fred i mennesker, der har hans velbehag [Luk. 2,14].

Historik:

Indtastet: 12. august 2005

Korrektur: 25. september 2021

RoseniusNet.dk